

Sygn. akt II K 223/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

przy udziale Prokurator Joanny Niedzielskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17.05., 19.07. i 13.10.2016 r.

sprawy przeciwko

D. T. urodz. (...)

w W.

syna M. i H. z d. J.

oskarżonego o to, że: w dniach 4-8 grudnia 2015 r. w W. i N., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi mężczyznami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd P. D. reprezentującego Spółkę (...) Sp. z o.o. co do zamiaru wywiązania się z zaproponowanej mu transakcji zakupu od niego 29 kilogramów bursztynów, a następnie doprowadził ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci ww. bursztynu polegającego na tym, iż po dobrowolnym przełożeniu przez pokrzywdzonego bursztynu do samochodów sprawców nie zapłacono mu uzgodnionej wcześniej kwoty 139.200 zł i nie zwrócono towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego D. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym przyjmuje, że oskarżony w dniu 15.09.2016 r. naprawił szkodę w całości, w związku z czym na mocy art. 60 § 2 pkt 1 k.k. stosuje wobec niego nadzwyczajne złagodzenie kary i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 6 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania 30 (trzydziestu) godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w stosunku miesięcznym.

II. Na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku zalicza okres pozbawienia go wolności od dnia 05.01.2016 r. godz. 17:35 do dnia 17.05.2016 r. godz. 10:50, uznając ją za wykonaną w części 264 (dwustu sześćdziesięciu czterech) dni ograniczenia wolności.

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot firmie (...) Sp. z o.o. z/s w W. dowodu rzeczowego wymienionego na k. 147 pod poz. 1, restauracji (...) w N. dowodu rzeczowego wymienionego na k. 147 pod poz. 2, restauracji (...) w N. dowodów rzeczowych wymienionych na k. 147 pod poz. 3 i 4 oraz oskarżonemu dowodu rzeczowego wymienionego na k. 147 pod poz. 5.

IV. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot części kosztów sądowych w kwocie 500 (pięćset) złotych, a w pozostałej części zwalnia z obowiązku ich zwrotu i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 223/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 13 października 2016 r.,

ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku

oraz wskazanych rozstrzygnięć, zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k.

P. D. prowadził wraz z żoną działalność gospodarczą w ramach firmy (...) Sp. z o.o. Około połowy listopada 2015 r. zakupił 29 kilogramów bursztynów, celem dalszej odsprzedaży. Ogłosił zamiar sprzedaży tych bursztynów na portalu internetowym (...), podając cenę 1.300 dolarów amerykańskich za kilogram. Ogłoszeniem tym zainteresowały się nieustalone osoby, które postanowiły podjąć działania by uzyskać te bursztyny, nie płacąc za nie. W tym celu nieustalona osoba, używająca imienia (...) lub (...), prawdopodobnie pochodzenia białoruskiego, zaproponowała oskarżonemu D. T. udział w pozorowaniu chęci zawarcia transakcji, wzbudzeniu zaufania pokrzywdzonego i podjęciu działań, by uzyskać od pokrzywdzonego przedmiotowe bursztyny, nie płacąc za nie. Oskarżony zgodził się, w dniu 4 grudnia 2015 r. mężczyzna posługujący się imieniem (...) umówił się na spotkanie z pokrzywdzonym i udał się na nie razem z oskarżonym. (...) uzgodnił z oskarżonym, że ten będzie udawał, że zna się na bursztynach, miał do czynienia z nimi wcześniej, przez co razem mieli wzbudzić u pokrzywdzonego przekonanie, że faktycznie byli zainteresowani kupnem bursztynów oferowanych do sprzedaży przez P. D.. Do spotkania doszło w siedzibie firmy pokrzywdzonego, ten okazał oferowane do sprzedaży bursztyny, (...) i oskarżony oglądali poszczególne kamienie bursztynu, głównie rozmowę prowadził (...) i to on utwierdzał w przekonaniu pokrzywdzonego, że prowadzi działalność odnośnie obrotu bursztynem, zna się na tym i jego działalność jest legalna. (...) i oskarżony wyrazili chęć zakupu przedmiotowych bursztynów, podjęli negocjacje co do ceny, strony uzgodniły cenę zakupu całości towaru po 1.200 dolarów za kilogram bursztynów, co odpowiadało kwocie 139.200 złotych. (...) i oskarżony stwierdzili, że nie mieli przy sobie takiej kwoty i zaproponowali spotkanie, gdy będą mieli pieniądze na zakupu bursztynów. W dniu 5 grudnia 2015 r. oskarżony zadzwonił do pokrzywdzonego, zaproponował spotkanie w dniu 7 grudnia 2015 r. w N., przy restauracji (...), pokrzywdzony zgodził się. Na spotkanie pojechał tylko (...), spotkał się z pokrzywdzonym, przekazał mu, że chciałby żeby bursztyny zobaczył jego wspólnik. Pokrzywdzony zgodził się, (...) do niego zadzwonił, po chwili przyjechał mężczyzna posługujący się imieniem (...). (...) miał utwierdzić pokrzywdzonego w przekonaniu, że byli zainteresowani kupnem bursztynów, w tym celu obejrzał je i wyraził aprobatę warunków sprzedaży wynegocjowanych przez (...). Jednocześnie (...) i (...) stwierdzili, że nie posiadali całej gotówki do zapłaty za bursztyny, zaproponowali spotkanie w dniu 8 grudnia 2015 r., w tym samym miejscu. (...) nakłonił oskarżonego, by stawiał się na spotkanie z pokrzywdzonym, miał go przekonać, by pojechał z nim pod restaurację (...), gdzie miał oczekiwać (...), następnie miał przekonać pokrzywdzonego, by włożył bursztyny do bagażnika samochodu, którym przyjechał i udał się z (...) na rozliczenie transakcji. Oskarżony wiedział, że celem działania (...) oraz (...) jest przekonanie pokrzywdzonego do pozostawienia bursztynów w samochodzie przez niego prowadzonym i odjechanie z miejsca bez uiszczenia należności za bursztyny.

W dniu 8 grudnia 2015 r. oskarżony podjechał samochodem marki K. pod restaurację (...) w N.. Przed nią oczekiwał na niego pokrzywdzony. Oskarżony stwierdził, że za bursztyny zapłaci (...), który oczekiwał na nich pod restauracją (...) w N.. Pokrzywdzony zgodził się pojechać pod restaurację (...), oskarżony zważył bursztyny na podręcznej wadze, potwierdzając iż miały uzgodnioną wagę 29 kilogramów. Oskarżony zaproponował, by torby z bursztynami umieścić w bagażniku samochodu, którym przyjechał, pokrzywdzony się zgodził. Pojechali razem na parking pod restauracją (...), tam oczekiwał ich (...). (...) obejrzał bursztyny, spytał oskarżonego czy ważył towar, oskarżony potwierdził. Wówczas (...) powiedział do pokrzywdzonego, że pójda do restauracji, by rozliczyć zakup bursztynów, pokrzywdzony zgodził się. Dochodząc do drzwi restauracji (...) przepuścił pokrzywdzonego jako pierwszego, gdy pokrzywdzony wszedł do

środka, (...) zamknął drzwi z zewnątrz, pokrzywdzony zorientował się, że (...) nie wszedł za nim do restauracji po kilku sekundach. W tym czasie oskarżony i (...) odjechali z parkingu, zabierając ze sobą bursztyny o wartości 139.200 złotych.

Oskarżony został zatrzymany w dniu 5.01.2016 r. o godzinie 17.35, był tymczasowo aresztowany, Sąd uchylił stosowanie wobec niego najsurowszego środka zapobiegawczego w dniu 17.05.2016 r. o godz. 10.50. Oskarżony podjął mediację z pokrzywdzonym odnośnie naprawienia szkody. W dniu 15 września 2016 r. strony zawarły ugodę, na podstawie której oskarżony zwrócił pokrzywdzonemu 26 kilogramów bursztynów oraz 2.000 dolarów amerykańskich. Pokrzywdzony stwierdził, że wyrządzona szkoda mu została naprawiona w całości i wszystkie jego roszczenia zostały zaspokojone.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony współdziałał z dwoma osobami, określonymi jako (...) i (...). Celem działania sprawców było doprowadzenie pokrzywdzonego do wydania im bursztynów o wartości 139.200 złotych. By uzyskać te bursztyny sprawcy wzbudzili u pokrzywdzonego wrażenie, że zamierzają kupić te bursztyny, zapłacić za nie uzgodnioną cenę. Pokrzywdzony uznał, że miał do czynienia z „prawdziwymi” kupcami, którzy uczciwie rozliczą się z transakcji. Sprawcy działali w ten sposób, by wprowadzić w błąd pokrzywdzonego, wzbudzić w nim mylne wrażenie, że miał do czynienia z uczciwymi kupcami, a zatem nie musiał się ich obawiać i stale pilnować posiadanego mienia w postaci 29 kilogramów bursztynów. Gdy pokrzywdzony został już wprowadzony w to błędne wyobrażenie o rzeczywistym celu działania sprawców, sprawcy ci postanowili zainscenizować zdarzenie, podczas którego pokrzywdzony wydałby im przedmiotowe bursztyny, a oni mogliby je zabrać, bez uiszczenia należności. Sprawcy przygotowali inscenizację zdarzenia polegającego na tym, że wskazali pokrzywdzonemu, że osoba, która decydowała o zakupie bursztynów i dysponowała pieniędzmi by za nie zapłacić znajdowała się w innym miejscu i należy tam pojechać. Uwzględniając wagę i rozmiary towaru logicznym wydawało się, że pokrzywdzony zgodzi się na przełożenie bursztynów do bagażnika samochodu, którym przejechał oskarżony. Sprawcy zaplanowali włożenie bursztynów do bagażnika samochodu, którym przyjechał oskarżony i przejęcie tych bursztynów, tak by pokrzywdzony stracił ich własność. Działania sprawców przyniosły spodziewane przez nich efekty, pokrzywdzony przełożył bursztyny do bagażnika samochodu, którym przyjechał oskarżony. Wówczas dwóch sprawców – oskarżony i (...) zaproponowali, by udać się do restauracji, celem rozliczenia transakcji. Gdy pokrzywdzony wszedł do środka, (...) przytrzymał drzwi od zewnątrz, umożliwiając oskarżonemu odjechanie z parkingu, bez możliwości by pokrzywdzony go zatrzymał lub prowadził bezpośredni pościg mający choć szansę powodzenia.

Uznać zatem należy, że oskarżony wspólnie z dwoma współnikami doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym wprowadzili go w błąd polegający na przekonaniu, że chcą zapłacić za przedmiotowe bursztyny uzgodnioną cenę. Nie może zatem budzić wątpliwości, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona występkę określonego w art. 286 § 1 k.k. Zasadnym jest również zakwalifikowanie zachowań oskarżonego jako czyn ciągle określony w art. 12 k.k., gdyż jego postępowanie stanowiło całość mającą na celu wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd, a następnie wykorzystanie błędnego wyobrażenia pokrzywdzonego o rzeczywistym celu działania wszystkich współników i uzyskanie w ten sposób bezprawnej korzyści majątkowej.

Jak wynika ze zgodnej w tym względzie relacji pokrzywdzonego (por. zeznania z k. 144,147-149,154 i wyjaśnienia oskarżonego z k. 135-137,150) rola oskarżonego w ramach wspólnego działania sprawców była podrzędna, był kierowcą samochodu, którym jeździli sprawcy, wzbudzał u pokrzywdzonego przekonanie, że znali się na bursztynach i byli nimi autentycznie zainteresowani jako kupcy, ponadto odjechał z miejsca zdarzenia z bursztynami pokrzywdzonego. Ze znacznym prawdopodobieństwem należy stwierdzić, że oskarżony nie zabrał przedmiotowych bursztynów i to nie on czerpał korzyści majątkowe wynikającego z jego zaboru. Oskarżony mógł w ramach podziału korzyści majątkowych uzyskać część należności, zapewne nie była to kwota choćby zbliżona do 1/3 wartości mienia zabranego pokrzywdzonemu. W tej sytuacji naprawienie przez oskarżonego całości szkody (k.172) wymaga szczególnego uwzględnienia i docenienia. Bowiernie rzadko, a właściwie prawie nigdy sprawcy nie naprawiają szkody

przed wydaniem wyroku, a ponadto w tej sytuacji szkoda była znacznej wartości, a oskarżony uzyskał zapewne niewielką korzyść majątkową.

Należy zatem uznać, że oskarżony zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary, zgodnie z treścią art. 60 § 2 pkt 1 k.k. Przepis art. 60 § 6 pkt 4 określa wymiar kary przy nadzwyczajnym złagodzeniu kary. Zgodnie z tym przepisem oskarżonemu można wymierzyć karę grzywny lub ograniczenia wolności.

Oskarżony ma 26 lat, zdobył wykształcenie średnie, jest żonaty, ma na utrzymaniu żonę i troje dzieci, pracował jako kierowca i zarabiał około 2.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 122), był dwa razy karany, za rodzajowo inne przestępstwa (k.159).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że kara 1 roku ograniczenia wolności będzie adekwatną, sprawiedliwą i spełni cele prewencji indywidualnej i generalnej. Jako formę wykonania tej pracy ustalono wykonywanie prac na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie, gdyż oskarżony ma możliwość wykonywania tej pracy, a potrącanie choćby 10 % jego wynagrodzenia byłoby zbyt dolegliwe dla niego, ze względu na niewielkie dochody i czwórkę osób na utrzymaniu.

Po uprawomocnieniu się wyroku staną się zbędne dla dalszego postępowania zajęte dowody rzeczowe, stąd Sąd wydał je osobom uprawnionym do ich odbioru.

Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, co oznacza, że obciążanie go kosztami sądowymi w pełnej kwocie byłoby zbyt uciążliwe dla niego. Stąd zasądzono od niego zwrot części kosztów postępowania w kwocie 500 złotych, a w pozostałej części Sąd zwolnił go z obowiązku ich zwrotu.